

ikke kunnet faa Materialier dertil. Det sikre er, at vi her ganske mangle Statistik. Altsaa gennem Statistik over Voldstiltældenes Mængde foreligger der i Virkeligheden ikke Støtte for nogen ekstraordinær ny Straf. Men hertil kommer endnu en Ting: det er den, at det ved Iagttagelser af dem, der omhyggeligt og med Indsigt holde Øje med og undersøge disse Forhold, er konstateret, at Tiltældene af Vold staa i en underlig Forbindelse med Velstandsforholdene. Det er i Virkeligheden saadan — man kan undre sig derover, men det er saadan — at jo bedre Kaarene ere, desto hyppigere blive Voldstiltældene, og derimod: jo tarveligere Kaarene blive — naar der er Arbejdsløshed, Lockout, Strejke og saadant — desto mindre blive Voldsforsøelsernes Antal. Aarsagssammenhængen skal jeg ikke kunne granske ud; men det er sandsynligt, at Brændevinen har nogen Aarsag deri, saaledes at naar der er rigeligere Penge mellem Hænderne, drikke de noget mere, de komme noget mere sammen, og saa sker der nogle flere Voldshandlinger. Men at Forholdet er det nævnte, det er noget, som er iagttaget og paavist og dokumenteret. Jeg siger derfor, at Statistikken, selv om den udviste en foruroligende Mængde Vold mod sagesløs Person, hvilket den ikke gør, dog ikke vilde afgive Grund for, at vi nu skulde skride til Indførelsen af en ekstraordinær ny Straf. At en saadan i intet Fald bør være Pryglestraffen, har jeg forhen udviklet.

Den højtærede Minister undrede sig over, at vi kom med de gamle Argumenter mod Pryglestraffen. Den højtærede Minister maa ikke være for meget forundret devover, thi vi tro nu egentlig, at det er, fordi disse Argumenter ere evig sande og maa blive afgørende. At de blive anførte igen, er kun fordi vi ere komne i den beklagelige Nødvendighed at trænge til dem igen. Naar den højtærede Minister saa siger, at vi, som modsatte os Pryglestraffens Anvendelse, ikke tænke paa Voldsmandens Ofre, men kun paa Omsorgen for Voldsmanden, da beklager jeg at maatte sige, at det netop er en Gentagelse. Det er en Gentagelse af en Anskuelse, som er bleven modsagt, og jeg tør sige modbevist hver eneste Gang, den er kommen frem. Det er jo ikke Pryglestraffens Modstandere om at gøre at kæle for Voldsmanden, nej, det, som det er om at gøre, er at tage sig af *Samfundet*, at faa fastsat de Straffe, som Samfundet er tjent med. Om disse Straffe her blive mere eller mindre pinlige for

Voldsmanden, er i Virkeligheden os saa temmelig ligegyldigt. Hovedsynspunktet er dette, om Samfundet faar Gavn deraf eller ikke. Og hvad Ofret angaar, lider han jo ikke det mindste mere, enten Gerningsmanden, der har begaaet Volden mod ham, bliver pryglet eller ikke. Det bedste, han kan opnaa, er, at Gerningsmanden bliver uskadeliggjort for ham og for Samfundet, og at der — om muligt — tilvejebringes en rimelig Udsigt til, at det Menneske, der har forset sig mod ham, kommer tilbage til Samfundet som et skikkeligere Menneske. Det er saamænd det bedste, han kan opnaa, og til det stille alle Bestræbelser fra vor Side.

Saa mener den højtærede Minister at kunne hente et afgørende eller bevisende Argument fra den vestindiske Soldat. Jeg tror ikke, at den vestindiske Soldat yder det søgte Bevis. Man kan ikke ræsonnere om den vestindiske Soldat, som man kan om den fri Mand. Den vestindiske Soldat er en hvervet Mand, under streng Tvang, om ham gælder noget lignende som Fængselsinspektør Ammitzböll sagde om Straffefanger, at føjeligere og behageligere kan man opnaa til faa ham til at være ved Legemsstraf. Men længere strækker Virkningen sig ikke, og paa den fri Mand indtræder ikke en Gang denne Virkning. Naar nu den højtærede Minister siger: Ja, men Antallet af indtrufne Voldstiltælde var ringe, ja var i et Aar endog saa forsvundet, den Gang de havde legemlig Straf, men er derimod tiltaget, da den er afskaffet, saa tillader jeg mig dertil at sige: Ja, men Aarsagssammenhængen her imellem er jo ingenlunde givet. Det er saa ganske tiltældigt, hvilket Hold af vestindiske Soldater der kommer gennem en vis Hvervning. Og ligesom Antallet af Voldstiltælde her hjemme mellem os, mellem fri Mænd, stiger og falder — det er paavist — med de Kaar, hvorunder den brede Befolkning lever, saaledes er det højest rimeligt, at Antallet af Voldstiltælde i den vestindiske Hærstyrke stiger og falder med Beskaffenheden af den Rekrutering, som de i det enkelte Aar faa. Deri kan der sikkerlig ikke findes det Bevis, som der er søgt.

Naar den højtærede Minister til Slutning af sine Betragtninger siger: Alting er forsøgt med Bøllerne her hjemme undtagen Pryglestraf, og derfor er det paa Tide nu, at vi gøre dette sidste Forsøg, indvender jeg herimod: Nej, alt er ikke forsøgt. Jeg har nu ikke stor Overtro paa Virkningen af skærpede Straffe, men jeg er villig til at gaa med dertil, og jeg siger